

BOEFTIE, GEDAANTIE & PEPELAAR

Ze bestaan echt, want ze doken al eens in mijn dromen op. Daarom kan ik ze moeilijk beschrijven. Ik waag een poging. Het is lang geleden, en toch lijkt het de dag van gisteren. We zeggen en schrijven 1918 en 2018.

Pepelaar heeft voorspellende kracht en maakt altijd de zinnen van andere mensen af. Balen!

Gedaantie heeft in volle zon geen schaduw en loopt permanent gelaagd gekleed. Zweeten!

Boeftie geilt op zestienjarig meisjeshaar, dat hij voortdurend wil kammen. Rennen!

Ik ontmoette ze op de *Carpathia*, het schip dat het dichtst bij de *Titanic* was (maar helaas ook te ver: 93 km) op het ogenblik van de ramp. De *Carpathia* was een democratisch schip, met een 2de en een 3de klasse van vrij hoog allooi. Het was ook gespecialiseerd in het transport van diepgevroren voedsel. Daartoe was het uitgerust met drie aparte koelmachines, extra bij die voor eigen gebruik.

Boeftie en *Gedaantie* waren beëdigde indommelaars, door de rederij vast in dienst genomen. Hun taak: 's avonds in de kajuiten de slapen van resp. oudere dames (*Boeftie*) en heren (*Gedaantie*) masseren tot die de slaap konden vatten. Soms deden ze hun werk zo goed dat bepaalde dames en heren door de hele oceaanreis heen sliepen. De indommelaar en indommelaarster vormden niet echt een koppel, maar toch zag je ze vaak samen. Ze dommelden bijvoorbeeld af en toe bij elkaar in, uiteraard vaak overdag.

Pepelaar was door *Boeftie* en *Gedaantie* aanbevolen bij de kapitein. Hij mocht zeeweddenschappen organiseren en de speelzaal in de 2de klasse runnen. Een korte schets van de kerel: hij geleet op de *missing link*, maar wel met twee gouden tanden. Bovendien was hij Russisch-orthopedisch. Hij kruistekende zich ave-rechts en hij mankte.

Die rampavond met de *Titanic* (de nacht van 14 op 15 april 1912) was ik met mijn schijnvrouw, de operazangeres *Macarena Rubens* (ook genoemd *Gods Persoonlijke Nachtegaal*) in de speelzaal van de *Carpathia*. Met haar was ik een schijnhuwelijk aangegaan. Zo kon deze Roemeense zangvogel ongestoord in westelijk Europa verblijven en werken, zeg maar: kwelen. En ik had zelf niks anders omhanden. Nu wou ze echter de grote plas over, met mij, om haar geluk in Canada of Amerika te beproeven. In deze goede en kwade dagen volgde ik haar. Ik zou

namelijk ook haar wettelijke entreekaartje in Amerika zijn. Overigens lokte een oceaanreisje me wel aan: ik had in die periode een vissenbeet geïncasseerd die slechts moeizaam genas. Een van onze aquariumvissen thuis had bij de laatste voedersessie het bovenste kootje van mijn rechtermiddelvinger omzeggens weg gehapt. Nog geruime tijd daarna liep ik koortsig rond. Een uitje op de oceaan zou me dus goed doen.

Terwijl in de verte de *Titanic* aan het zinken was, waren *Macarena Rubens* en ikzelf aan de hoofdspeeltafel *Pepelaar* aan het bedriegen. Hij was zo gemeen en lelijk dat we hem genadeloos oplichtten en plunderden. Zijn gouden tanden en onze trouwringen flikkerden vervaarlijk over en weer. Dit was oorlog. *Macarena* beheerste dit als geen ander; dat had ze allemaal in de coulissen van de Karpaten geleerd. Ikzelf was ook bijzonder vingervlug. Dat had ik opgestoken in de buik en ingewanden van Brussel.

Laat op de avond kwamen *Boeftie* en *Gedaantie* er geeuwend bij staan. Hun nachttaak zat erop. Ze hadden de ouden van dagen de slaap in gewreven en in de armen van Morpheus gedreven. De oceaan zou hen verder tot de ochtend wiegen. Dachten ze.

‘Ze hadden wel nog zin in een spelletje,’ knikten ze.

‘Dat zal wel,’ grinnikte ik, want we hadden de samenzweerders intussen goed leren kennen. *Macarena* glimlachte weer gevaarlijk. *Pepelaar* keek diep en hulpbehoevend in de ogen van zijn kornuiten. Dat allerlaatste spelletje ging echter helemaal niet meer door.

Even later werd iedereen op het schip gealarmeerd. Alle energie werd aangewend om ziedend snel door de koude wateren in de richting van een noodsein te varen, slalomend om ijsbergen heen. Intussen zocht en stapelde iedereen ijlings dekens en noodvoorzieningen op het dek.

We beseften toen nog niet dat we een soort heldendom tegemoet gingen.

Maar ons heldendom op deze aarde was van korte duur. Enkele jaren later zonk ook de *Carpathia*, op 17 juli 1918. Dat betrof oorlogsomstandigheden. Na driewerf geklop in mijn hoofd werd ik wakker. De rest van de opvarenden werd ook gered, sommigen weliswaar zwaargewond. Vijf mensen overleden door de explosies van drie torpedo's. Onder hen *Boeftie*, *Gedaantie*, *Pepelaar* en mijn schijnvrouw *Macarena Rubens*. Ze bevonden zich op dat fatale ogenblik allen bakboord. Ook in de machinekamer stierf nog iemand, een bemanningslid.

Het was 1918 en 2018. Ik mis niemand echt. Gelukkig kan ik het nog doorvertellen. *Macarena* echter ...